

תִּידְרוֹן

עשרות עיתונאים ממלאים את אולם תיאטרון ירושלים כדי לקבל תידרון מפיו של ממלא מקום מנהל לישכת העיתונות זאב חפץ שהיה אחראי יחד עם

מנהל תיאטרון ירושלים, אביטל מוסינזון (מימין עם הגב למצ' למח) על הקמת מרכז התיקשורת הבינלאומי בניין התיאטרון. ליד חפץ, משמאל, דן פתיר, יועץ ראש הממשלה לענייני עיתונות.

ארוכים, שעליהם כ-250 טלפונים ולידם כ-1200 כסאות. חדרי ההלבשה של השחקנים הפכו חדרי טלקס, כש-80 מכשירים מאכלסים אותם. אבל אלה הם רק סיכומי המיספרים. כדי לצייד את המרכז לתיקשורת היה צורך במאות טכנאי דואר ומתקיני אני-טנות, השמלאים ועובדים אחרים. כל מי שלא היה שייך לקבוצת טכנאי הדואר ביקש תשלום במוזמן, וכאן התעוררה בעייה. לישכת העיתונות הממשלתית לא סיכמה על סכום כלשהו שאביטל יוכל להוציא, או בכמה לערך יעלה כל המיב-צע הזה. מאחר שאפילו חווה שכירות על השימוש בתיאטרון לא נעשה, בגלל בעי-יות ביורוקרטיה, החליט הבמאי הראשי, כי מי שרוצה או מי שצריך להעלות הצגה גדולה באמת, הוא גם שצריך לשלם בשבילה, או לפחות לתת הלוואה כלשהי. כך נפתחה קופת תיאטרון ירושלים לטובת המרכז לתיקשורת. בהתחלה היו אלה כמה סבלים שלא רצו להוריד ציוד רביחשיות מן המשאיות עד שיקבלו את המגיע להם במוזמן. ומוזמנים היו. היו זה יום שישי והבנקים היו סגורים כבר שלוש שעות. הסבלים סיר-בו לקבל המחאות, אפילו אם הנשיא עצי-מו יחתום עליהן. או נפתחה הקופה בפעם הראשונה. אחר-כך הגיעו בעלי מיקצועות אחרים שלא הסכימו לגשת אל הלישכה לעיתו-נות משום שחששו מסחבת בתשלום. „או שאתה תשלם לנו או שלא נעשה לך את העבודה“, אמרו לאביטל. לא היתה ברי-יה. הקופה נפתחה פעם ועוד פעמים נר-ספות, רבות מאד. עכשיו חייבת הלישכה לעיתונות יותר מרבע-מיליון לירות ל-תיאטרון הירושלמי. „אין דבר“, אומר אביטל, „הם ישלמו את זה.“ המתרגמים שבמרכז התיקשורת תירגמו לשש שפות שונות סימולטנית, כל מילה

כוכבים בתיאטרון

כ ל מי שנכנס למקום הוכה באלם. מי שהכיר אותו קודם-לכן, פשוט לא האמין למראה עיניו. האולם שינה את צורתו והפך למשהו אחר שמעולם, קודם לכן, לא ניראה בארץ: מרכז תיקשורת בינלאומי במקום תיאטרון ירושלים המור-כר. המרכז צריך לשרת אלפי עיתונאים זרים בקווי טלפון, טלפרינטרים, מכונות-כתיבה, שירות מתרגמים ועוד כיוצא באלה. כל מי שמכיר אותם העיתונאים, יודע

שאלה הקופצים ממקום למקום תוך כמה שעות טיסה ספורות, עוברים מארץ לארץ ויודעים לטפל בכל אירוע ויהיה מרעיש ככל שיהיה, אלה דורשים את השירות הטוב ביותר, הנוח, והמהיר ביותר. המרכז לתיקשורת נתן להם זאת. מה שהיה יומיים קודם-לכן תיאטרון ירושלים שמעלה הצגה או שתיים לכמה חודשים, הפך בן-לילה לבמה עולמית מפוארת. הבמאי: אביטל מוסינזון. יומיים לפני-כן היה מנהל התיאטרון הירושלמי, עד ש-צילצל הטלפון במישרדו והודיעו כי תיאטרון ירושלים הולך להיות מיברקה ענקית.

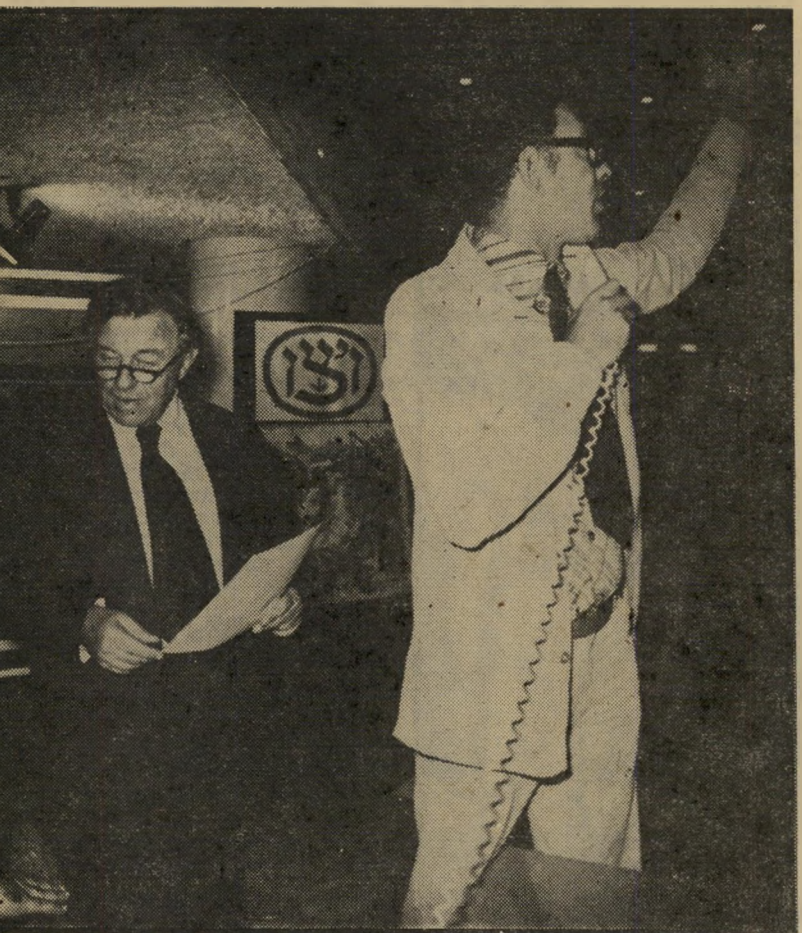
אביטל מוסינזון התנגד בתחילה. לדע-תו היו בנייני האומה מתאימים יותר לשירות כזה. דעתה של לישכת העיתו-נות הממשלתית היתה שונה. בתנאים של לחץ ותוסר זמן לבחור במועמד המת-אים ביותר, הוחלט על התיאטרון הירו-שלמי כמכשיר שיעביר לכל מקום בעו-רלם את אירועי הימים האחרונים.

קופת התיאטרון

שילמה

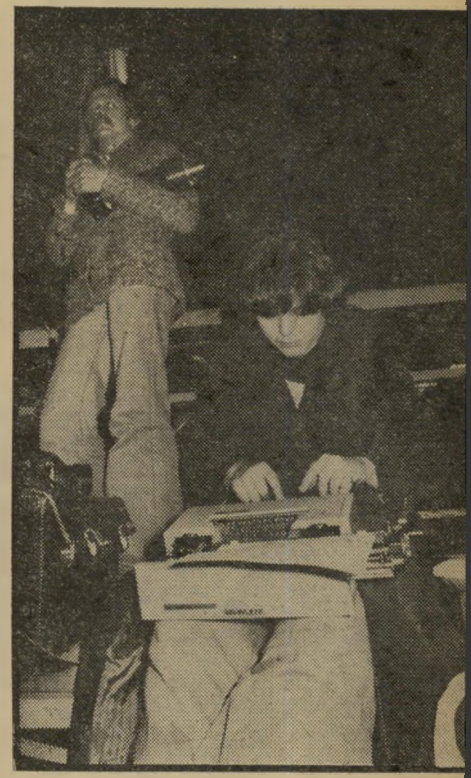
ב צורה המיבצית ביותר, כמנהל הבית, נכנס מוסינזון לתפקיד שהועידו לו מבלי שידע דבר, על תיקשורת בי-קנה-מידה כזה. אך מן התוצאות אפשר להבין שהוסר הידע הזה לא היתה כל מיכשול בדרך להצגה הגדולה, שלוהקה במיטב כוכבי העיתונות העולמית. עוזרים לבמאי הראשי היו אנשי צוות התיאטרון עצמם: מזכירות, מלצריות, אני-שי מרכויה, פועלי במה ואפילו קופאית אחת. בסך-הכל מנה הצוות העיקרי עשרה אנשים. כמו בכל מיקרה-חירום בעל מש-מעות מכרעת, מיהרו אנשים שאינם קשו-רים לעזור, ובהתנדבות. אנשי הצוות מי-הרו לצלצל למכריהם הקרובים וביקשו את עזרתם, ואלה לא היססו. תוך חמש שעות מנה הצוות כולו יותר ממאה עובדים פעילים ורק חלקם הקטן בתשלום. עוז-ריו הקרובים של אביטל מוסינזון הפכו מנהלי מחלקות, אחרי שחילקו את המשי-מה כולה לנושאים ושיטחי פעולה. לאולם הגדול הוכנס מקרן ענק ש-העביר את שידורי הטלוויזיה על

מסך-קולנוע רחבי-ממדים. הלובי נמלא מש-קאות חריפים אכסקלוסיביים, ואילו ל-אולם הכניסה הוכנסו עשרות שולחנות



במאי

ההצגה הגדולה ביותר של פגישת הנשיא אנואר אל-סאדאת עם ראש-הממשלה מנחם בגין, היה אביטל מוסינזון, מנהל תיאטרון ירושלים, שריכז את מרכז התיקשורת הבינלאומי. בתמונה: אביטל מפסיק שיחת טלפון כדי להסביר משהו לאחד מאנשי הצוות, כאשר ראשי-עיריית ירושלים תדי קולק, מתתן בצד.



המתנה

בנמלה-התעופה למסוטו של נשיא מצריים. בש-עת ההמתנה היו עיתונאים שכבר התחילו לטקר את כל המתרחש בשדה ההומה אדם.